

Diumenge XXVIII (A) de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 22,1-14): En aquell temps, Jesús proposà aquesta paràbola als grans sacerdots i als notables del poble: «Amb el Regne del cel passa com amb un rei que celebrava el casament del seu fill. Va enviar els seus servents a cridar els convidats a les noces, però ells no hi volien anar. Llavors envià uns altres servents amb aquest encàrrec: ‘Ja tinc preparat el meu banquet: he fet matar els vedells i l'aviram, i tot és a punt. Veniu a les noces!’.

»Però ells no en feren cas i se'n van anar, l'un al seu camp, l'altre al seu negoci; i els altres agafaren els servents, els van maltractar i els van matar. El rei, indignat, envià les seves tropes per exterminar aquells assassins i incendiar-los la ciutat.

»Llavors va dir als seus servents: ‘El banquet de noces és a punt, però els convidats no n'eren dignes; aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu. Aquells servents van sortir als camins i van reunir tots els qui van trobar, bons i dolents; i la sala del banquet s'omplí de convidats.

»Aleshores el rei va entrar a veure els convidats i s'adonà que allí hi havia un home que no duia vestit de noces, i li digué: ‘Amic, com és que has entrat aquí sense vestit de noces?’. Però ell va callar. Llavors el rei digué als qui servien: ‘Lligueu-lo de mans i peus i llanceu-lo fora, a la tenebra; allà hi haurà els plors i el cruixit de dents’. Perquè molts són cridats, però pocs són escollits».

«Aneu, doncs, a les cruïlles dels camins i convideu a les noces tothom que trobeu»

Avui, Jesús ens mostra el rei (el Pare), tot convidant —per mitjà dels seus “servents” (els profetes), al banquet de l'aliança del seu Fill amb la humanitat (la salvació). Primer ho va fer amb Israel, «ells no hi volien anar» (Mt 22,3). Davant la negativa, el Pare no deixa d'insistir: «Ja tinc preparat el meu banquet (...), tot és a punt; veniu a les noces» (v. 4). Però aquest desfavor, d'escarni i mort dels servents, suscita l'enviament de les tropes, la mort d'aquells homicides i la crema de la “seva” ciutat (cf. Mt 22,6-7): Jerusalem.

Així, per altres “servents” (apòstols) —enviats a anar per «les cruïlles dels camins» (Mt 22,9): «Aneu, doncs, a tots els pobles i feu-los deixebles meus, batejant-los...», dirà més tard el Senyor Jesús a Mt 28,19— fórem convidats nosaltres, la resta de la humanitat, és a dir, «tots els qui van trobar, bons i dolents; i la sala del banquet s'omplí de convidats» (Mt 22,10): l'Església. Tot i així, la qüestió no és solament estar a la sala de les noces per la invitació, sinó que la cosa té molta relació també amb la dignitat amb què s'hi és («vestit de nocés», cf. v. 12). Sant Jeroni comentà al respecte: «Les vestimentes de festa són els preceptes del Senyor i les obres acomplertes segons la Llei i l'Evangelí, que són els vestits del nou home». És a dir, les obres de la caritat amb què cal acompanyar la fe.

Sabem que la Mare Teresa, totes les nits, sortia als carrers de Calcuta a recollir moribunds per tal de donar-los, amb amor, un bon morir: nets, ben acollits i, si era possible, batejats. Una vegada comentà: «No tinc por de morir, perquè quan sigui davant del Pare, hi haurà tants de pobres que li vaig lliurar amb el vestit de nocés, que sabran defensar-me». Benaurada ella! —Aprenquem nosaltres la lliçó.